
คนนอกหักที่แสนดี

เข่าว่ากันว่า ผู้หญิงรักผู้ชายด้วยหัวใจ ส่วนผู้ชายรักผู้หญิงด้วยสมอง ความข้างผู้หญิงนั้นเท็จจริงอย่างไรผมไม่ประจักษ์ เพราะผมเป็นชายจะไปซาบซึ้งถึงหัวอกหัวใจเธอกระไรได้ ถ้าถามถึงความข้างผู้ชาย ผมเองก็ยังให้คำตอบไม่ฉันทปากอยู่ดี ทั้งนี้ก็อาจจะโดยเหตุผลหลายประการคือ แรกทีเดียวนั้นผมรักผู้หญิงในวัยที่ผมอายุเพิ่งสิบหก ผู้หญิงก็แค่สิบสี่ เราเด็กด้วยกันทั้งคู่ แต่หากผมจะย้อนรอยถอยหลัง กลับตานึกถึงความหลังครั้งที่ได้ผ่านมานั้น มันก็หวานและบริสุทธิ์ เจกเดียวกับหยาดน้ำค้างบนกลีบกุหลาบ บริสุทธิ์ เย็นเยียบ และระเริง เหมือนความฝัน และเปราะบางเสียเหลือเกิน เพราะโยงระยางที่เกี่ยวพันเราไว้นั้น มันบางเสียจนกระทั่งว่า ความหึงหวงของเธอเพียงครั้งเดียวเท่านั้น ความรักครั้งนั้นก็ถึงกาลแหลกสลาย หากจะเหมาเอาว่า ผมและเธอรักกันน้อย ก็น้อยเสียเมื่อไหร่ จนกระทั่งหนังสือหน้าหนาเป็นอันไม่ได้ดู วันหนึ่งให้ได้เห็นหน้าสักนิตก็ยิ่งดี ว่างเมื่อไหร่ก็ให้เป็นอันนึกถึง ผันถึง จำได้แม้แต่วลีเล็กๆ ที่เธอพูด เธอเพ้อ ก็ออกอย่างนี้แล้วจะว่าผู้ชายอย่างผมรักเธอด้วยสมองอย่างไรได้เล่า หรืออาจเป็นเพราะวัยเจกนั้น ผู้ชายยังไม่ค่อยมีสมอง ?

กาลที่ล่วงเลยจากนั้นมา ก็นานอีกโข ทั้งนี้
หมายความว่า เนื้อหนังมังสาแห่งความ
เป็นหนุ่มแน่นของผมนั้น ก็ย่อมเติบโตมา
ด้วย จนพอจะอ้อมแอ้มรับเอาได้ว่า สามารถ
นอนฟังเสียงเนื้อหนุ่มแตกเปรี้ยว ๆ เมื่อ
ตอนรุ่งสางได้ก็ทีเดียว และหากจะเอาถึง
ขั้นนอนละเมอเตะฟาดังโครม ๆ ยามหัวใจ
มันสั่นระทึกกึกก้องลุ่มรุมเร้าเข้าไว้ ในความ
หนุ่มด้วยละก็ ก็ถึงขั้นนั้นเสียว่ะครับ สรุป
เอาความว่าเมื่อผมเป็นหนุ่มเต็มทีก็แล้วกัน

ในคราวนั้น อายุอานามก็ตกเข้ายี่สิบปี ผมก็เกิด
ความรักขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ครั้นนั้นตอนเป็นนิสิตปี
สามมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์นี้แหละ ปิดเทอม
กลางตรงกับออกพรรษาบ้านผมพอดี หนุ่มลูก
ทุ่งอย่างผมก็ออกไปเที่ยวงานวัดตามประสาเด็ก
บ้านนอก ครั้งแรกที่ผมได้พบสายตาเธอนั้น จะ
เปรียบปานอะไรดี เอาเป็นว่า ฉบับแรกที่เธอพน
สายตามาปะทะสายตาผมนั้น เหมือนเธอได้
เอื้อมหัตถ์ทิพย์ล้วงเข้าไปทางดวงตาทะลุถึงดวง
ใจผม แล้วไข้อยู่มือนั้นเขย่าเล่น ให้มันคลอน
แคลนและสั่นความกร้าวแกร่ง และเมื่อตอน
เธอถอนสายตาไปนั้น ก็เหมือนหัตถ์ทิพย์นั้นได้
ฉุดกระชากลากถูเอาหัวใจหนุ่มของผมติดตาม
ไปด้วย อย่างไม่มีอาลัยโยดีสำหรับเธอ และ
อย่างสมยอมสำหรับผม ค่ะวันนั้น ผมตามเธอ
ถึงบ้าน

เห็นจะไม่ต้องเล่านะครับว่า ผมตามต่อเธอ
แทบล้มประดาตายเช่นไร เธอจึงใจอ่อน
และยอมรักผม คราวนี้ ผมประทับใจประคอง
ความรักนั้นไว้อย่างดีบิบัติ ผมเป็นคนดีของ
เธอขึ้นมาก จนผมกล่าวได้ว่า เธอเป็นคน-
รักของผมที่รักผมมากที่สุดในโลก แต่บท
มันจะเกม มันก็เกมอย่างที่ผมนึกไม่ถึง
บทอาถรรพ์เปิดฉากเมื่อคุณแม่ผมท่านยื่นคำ
ขู่เชิญมาในทำนองที่ว่า ผมอาจจะมีอาการ
ไม่ครบสามสิบสอง โดยส่วนหนึ่งส่วนใดใน
ร่างกายผมอาจถึงแก่การสลักหักพังไปก่อน
กำหนดโดยน้ำมือของท่านเอง หากผมไม่
เพิกถอนบทรักบทพิศวาสไปจากเธอเพราะ
คุณแม่ ท่านเล็งของท่านอย่างเป็นมันเป็น
เหมาะแล้วว่า ลูกสาวของเพื่อนท่านนั้นน่า-
รักเป็นนักหนา กิริยามารยาทก็เข้มข้อย
สมเป็นกุลสตรีศรีสะเกษของท่าน ท่านทั้ง
ปลอบทั้งขู่ให้ผมเห็นงามไปตามท่าน โดย
อ้างไว้ว่า

“นางหน้าม้าของแก่นนี้ ถ้าจะว่าถึงความ
สวย มันก็ยังไม่แพ้ละวะ แต่ดูแม่นิดเขาสี สวย
กว่าเป็นกอง กิริยามารยาทหรือก็โอเค... ถ้า
แม่ได้อย่างนี้ก็เป็นสุขในหัวใจ มีลูกชายอยู่ทั้ง
คนก็ท้วงฝักฝักไข้ แต่ถ้าแกล้งมีเมียมาจุ
งมูกเหมือนอย่าง....” แล้วท่านก็เล่าให้ฟัง
ว่า

“ข้าก็มาช่วยน้าก็มีลูกชาย แล้วส่งให้ไปเรียนกรุงเทพอย่างนั้นก็เลยไปรักไปชอบสาวกรุงเทพเข้า แต่งงานแล้วมันก็หายไป พอแม่ไปเยี่ยม ลูกสะใภ้มันก็ท้าวเท่มันสาปไม่ให้นอนบ้านใหญ่แล้วยังให้ทำกับข้าวให้กิน ให้ซักผ้า รีดผ้า ยิ่งกับคนใช้ คิดแล้วมันน่าเจ็บใจที่พ่อแม่มันว่าเท่มันว่าสาบ ก็พอที่พ่อแม่มันนั้นผลผลิตโครั้วะ มันถึงได้หอมเข้าไปถึงไส้ถึงพุง พอตื่นหนึ่งอยู่ครบน้้ากันตอนอาหารเช้า แกเหลืออด เลยคว่ำกับข้างกับข้าว ถ้วยโอโหตามแตกหมด ช้หน้าลูกชายได้แกกัด้ว่า ถ้าแกไม่เลิกกับน้้าคนน้ แกกับข้าเลิกเป็นพ่อแม่กัน...” แม่ผมน้ ผมรู้นิสัยท่านดี เวลาท่านเล่าอะไร ท่านสอดใส่อารมณ์เคลิ้มตามไปด้วย ถึงตอนโมโห ท่านก็จะโมโหจนตัวสั่น คราวนี้ก็เช่นกัน พอถึงตอนที่ท่านเล่าว่า “ถ้าแกไม่เลิกกับน้้าคนน้...” ท่านก็สั่นเต็มที่ ตบพ่นกระดานบ่ิ่งใหญ่ แล้วชี้มาที่หน้าผมด้วย เลยต่อมาถึงผมว่า

“แกก็เหมือนกันเจ้ารัชต์ ถ้าแกอยากหัวแตกก็ลองดู” ผมก็ให้หน้าชี้ตัวสั่นไปเสียทีเดียวผมยังไม่เคยเห็นแม่นิดยอออกหัวใจของคุณแม่ผมสักที เพราะบ้านอยู่คนละจังหวัด ผมก็บอกว่า ไหน ๆ จะเป็นบุญพาวาสนาส่ง

ให้เราสองได้ครองรักครองสวาทกันเพราะมารดาอุ้มสมแล้ว (มารดาของนิตด้วย) ผมก็อยากเห็นนิตขวัญชีวิตชีวาผมสักที แม่ผมท่านถึงกับปลื้ม ที่ผมตามใจท่านในครั้งสำคัญอันนี้ แล้วผมก็ได้เดินทางไป “ดูตัว” เจ้าสาวของผม และเมื่อผมได้พบนิตนั้นผมก็ถึงกับตะลึง

นิตเป็นคนสวยอย่างที่แม่ผมว่าน้ั้น จริงแท้แน่แล้ว กิริยามารยาทก็สมกับที่เป็นลูกผู้ดี ในบรรดาพี่น้องท้องเดียวกัน คนอื่นว่าสวยเท่าสวย แต่นิตก็สวยกว่า เจ่นกว่า เป็นพ่องกว่า ปากนิต จมูกหน้อย แก้มยุ้ย ก็จะไม่ให้นิตให้หน้อยได้ยังไงละครับ เธอเพ็งเป็นเด็กม.ศ. หนึ่ง

มาราวน้ ผมก็ขึ้นเสียงกับคุณแม่ไต่อย่างเต็มที่ เพราะถึงคราวผมมั่งแล้ว

“ยังม่จะว่ายังไ้ครับ ?”

“ก็แจะว่ายังไ้ชะ !”

“ไ้! เด็กตัวกะเป๊ยกยังกับลูก”

“อย่า! อย่าเขี้ยวนะเจ้ารัชต์” ท่านช้ นิ้วชี้ๆ ตรงหน้าผม “แจะเปรียบม่ินิดกับอะไรม่ได้ แคนะโตเสียปล่าวม่มีหัวคิด เดียวนี้ม่ม่ินิดอยู่ ม.สี่ อีกแปดปีจบมหาวิทยาลัย แกก็พอดีย้สิบเก้า โหมละ ! พอดกเข้าตอนน้ แก

ก็ต้องงกๆ มาขอใจแม่ ไอ้แกมันก็มีแต่
เรียน หัวคิดไม่มีมาดสะถ่าน”

“เขาพูดมาตรฐานครับ”

“เฮอ! นั่นแหละ ช่างช้า”

แม่ผมนั้นก็เหมือนกับแม่ของเด็กหนุ่มทั่วๆ
ไปที่มีลูกชายไปเรียนกรุงเทพ ท่านกลัวนัก
กลัวหนาว่า พ่อหนุ่มน้อยสุดรักสุดสวาท
ของท่าน จะไปตกหลุมรักสาวเมืองหลวง
เพราะในความรู้สึกของท่านนั้น พวก
เรียนมหาวิทยาลัยดูเหมือนจะสูงส่งและ
เก่งกาจไปเสียทุกทาง และยิ่งตอนถ่ายรูป
ปริญญาไปอวดท่านนั้น ท่านก็ให้รู้สึกว่
ลูกชายของท่านเหมือนใส่เสื้อคลุมวิเศษ นี่
ถ้าหากมันเหาะได้ก็คงจะเหาะไปติดฟ้า ท่าน
จึงให้กลัวนักกลัวหนาว่า ลูกชายท่านเหาะ
ไปเหาะมาจะเสร็จ “สาวกรุงเทพ” ให้ท่าน
ช้าหัวอกหัวใจเปล่าๆ เพราะที่เขียนไปขอ
เงินท่าน ว่าชุดที่ใส่ถ่ายรูปให้เหื่อนี่เขาเอา
ถึงพันบาท นี่ยังไม่ใช่ธรรมดาเสียแล้ว ท่าน
จึงตัดความยุ่งยากทางใจ อันหนักหน่วงนั้น
โดยหมายหุหมายตาเสียให้สิ้นห่วง แล้วท่าน
ก็เลยได้นิดนี้แหละ

ท่านเหมือนผู้ใหญ่โดยทั่วไป ที่หวังดีต่อลูก
กนรักของผม จึงไม่อยู่ในสายตาของท่าน

เพราะเธอเองก็ไม่ใช่ผู้หญิง ดีเด่นเลิศเลอ
อันใด และไม่ได้ร่ำเรียนสูงส่งถึงชั้นอุดม
ศึกษาด้วยซ้ำ ผมนั้นจึงตอบไม่ได้ว่า ผมรัก
เธอด้วยสมองหรือหัวใจ เพราะถ้าหากถาม
หัวใจของผม ผมก็รู้สึกว่ ผมจะรักใครมาก
มายกว่านี้ไม่ได้อีกแล้ว แต่ในคำนี้ความ
นึกคิดนั้นผมก็รู้ว่า ความรักนั้นไม่ใช่ทุก
อย่าง แม้เราจะอยากให้มันเป็นไปทุกอย่าง เธอ
เองก็รู้สึกเช่นกัน เธอบอกผมว่า

“พี่ซัดคิดบ้างหรือเปล่าว่า เราจะครอง
ชีวิตคู่ร่วมกันไม่ได้ เพราะสังคมที่เราจะได้รับ
นั้นเรามีพื้นฐานที่ต่างกัน เราจะไปด้วยกันไม่ได้”

“พี่คิดอ้อย! แต่ความรักนั้นมันห้ามได้
เมื่อไหร่”

“พี่รักอ้อย! รักทั้งที่ไม่ได้มีความหวังว่
จะได้อยู่ร่วมกันอย่างนั้นหรือคะ?”

“ไม่ว่าหญิงหรือชาย ลองรักแล้วก็ต้อง
หวังด้วยกันทั้งนั้น พี่ก็หวัง และพยายามอย่าง
ที่อ้อยเองก็รู้ และก็อย่างที่อ้อยรู้ อ้อยเห็น
เรื่องของเราไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ดังนั้นขอให้เรา
ได้รักกันเถิดอ้อย รักกันอย่างที่ไม่คิดหวังถึงเมื่อ
หน้าอย่างนี้แหละ”

“แล้วเราจะได้อะไรขึ้นมาคะ?”

“อ้อยจะหวังเอาอะไรกับความรัก เราได้
หลายอย่างอ้อย เราได้ในสิ่งที่เราไม่เคยหวัง

เพียงแต่เราไม่ได้คิด พี่และอ้อยเป็นผู้ใหญ่ขึ้น เพราะอะไร เรารู้จักเอาอกเอาใจกัน รู้ภัย เห็นใจกัน เหล่านี้เราเคยหวังจะได้จากความรัก หรือไม่ แต่เราได้ใช่ไหม? แล้วในสิ่งที่เราหวัง กันไว้อย่างสูงถึงขั้นร่วมชีวิตกันนั้น เราก็ร่วมกันรื้ออยู่แล้วว่า มันเป็นไปได้ไหม ทั้ง ๆ ที่พี่และอ้อยพยายามให้มันเป็นไป ให้เป็นเรื่องของอนาคตข้างหน้าเกิดอ้อย เราค่อยคิด ค่อยไป บางทีเราคงไม่สิ้นหวังเสียทีเดียว"

"ผู้หญิง รออะไรนานอย่างผู้ชายไม่ได้ ทรอกคะ พี่รัชต์"

"พี่เข้าใจอ้อย พี่เชื่อว่าอ้อยรักพี่มาก แต่ความจำเป็นบางอย่าง มันทำให้เราต้องจากกันได้ เรารักกันไปก่อนเกิด เมื่ออ้อยพบใครอีก คนที่อ้อยไม่ต้องรอพี่อีกต่อไป พี่ก็พร้อมจะยินดีกับอ้อย พี่คิดว่าพี่คงไม่เสียใจ แต่... ก็เสียดาย... พี่รักอ้อยอย่างไร พี่ก็คงรักอ้อยอย่างนั้นตลอดไป..."

ออกจะเป็นฉากเศร้าเอาการอยู่ สำหรับคน ล้น ๆ ที่ดูจะไม่มีทุกข์ร้อนอย่างผม เป็น ความสัจจริง ผมไม่เคยลืมอ้อยเลย เรายังคงรักกัน (ผมคิดอย่างนั้น) นึกถึงอ้อยคราวไรผมก็นึกถึงความห่วงหาและอาลัยอยู่ —

เสมอ และแม่จันทระทั้งเถยวัน

คุณที่รัก คุณเป็นเหมือนผมบ้างไหม... เป็นเหมือนอย่างที่คุณหวัง และความรักของเรา ได้ถูกกำหนดขึ้น โดยที่ผู้ปรารถนาดีต่อเรา หัวใจถูกกำหนดให้รักและควรจะรักต่อคนที่เราไม่เคยเห็นแม่เพียงหน้าตา และไม่ต้องรักแม่แต่คนที่เราเคยรัก หากว่ารักนั้น หากความเหมาะสมไม่ได้ในทางสังคม เช่นว่าหนุ่มเกษตร—ลูกทุ่งปัญญาชน จะรักแม่ค้าตาวานสัคนคงไม่ได้ แม่แม่ค้านั้น จะหวานทั้งตัวและหัวใจ เพราะอย่างน้อยสาวสาว จะเย้ยไยไพอว่า หากคนที่ดีกว่านั้น (เจกเธอ) ไม่ได้ละหรือ หากเป็นเช่นนั้น คนเราก็คิดค้นหัวใจตัวเองได้ซิเนะ ชิดและค้นไว้ว่า คนรักของฉันจะต้องร่ำรวย และสูงด้วยความรู้ แข็งแกร่ง ลำสันพอที่จะสร้างลูกได้แม่เป็นเรือนร้อย ก็หากเป็นเช่นนั้นจริง หญิงจะรักด้วยหัวใจกระไรได้ อย่างน้อยก็ผมคนหนึ่งละที่ไม่ขอเชื่อ หัวใจเกิดดินชาติก็ไม่เชื่อ เพราะแม่แต่ตัวผมเองก็เป็นอย่างนั้น หัวใจ หรือจะสำคัญเท่าสังคม

ผมนี้รู้ตัวเองว่าเป็นคนรูปหล่อ ลักษณะการและท่าทางในการวางตัวนั้นก็ให้ระแวด

ระวังอยู่เสมอ เพราะรำลึกได้ทุกขณะจิตว่า
อย่างน้อยก็หลายสาวจะต้องเมียงมอง และ
คงจุก รอยหวามใน อารมณ์ของผองเธอได้
ทุกเมื่อ ด้วยความต้องตาต้องใจในมาคนั้น
คุณจะสังเกตเห็นได้ในทุกลักษณะการ ผม
จะยื่นหัวคิ้ว วางหน้าขมึ้ม ผงกศีรษะน้อยๆ
หนุ่มมื่อจะเคาะโต๊ะเบา ๆ เมื่อกำลังครุ่นคิด
(หรือทำเป็นคิด) หากสบตาคมของสาว
สวย จะทำเป็นตะลึง เบ่งตาขึ้นให้กว้างสัก
นิด แล้วทำเป็นยกไหล่อย่างไวตัว แล้ว
ค่อยๆ ถอนสายตา เบือนหน้าซ้ำ ๆ ก่อน
เธอจะเมินหลบ ซึ่งเป็นของแน่เสมอที่เธอ
จะต้องเห็นผมถอนหายใจ เหมือนจะเก็บ
ความซาบซึ้ง ที่มีต่อการสบตาเธอนั้นไว้ใน
ทุกเม็ดเลือด—แต่อย่างไวเชิง (มันเป็นการ
เริ่มต้นของการเกี้ยวพาราสี ที่หนุ่มฉลาด...
อย่างผมเท่านั้น จะพึงมี) ผมจะยกไหล่ผิงจด
หน้าตาขมึ้มซึ่งเป็นของแน่ว่า จะต้องกำมือ
ให้เป็นสัน แล้วทุบกำปั้นเบื้องขวาลงในฝ่า
มือหนาเบื่องซ้าย เมื่อโกรธ (หรือทำเป็น
โกรธ) แล้วจะถอนหายใจอย่างกับจะระบาย
โทษะนั้นให้เหือดหายไปจากอารมณ์ เมื่อทำ
เป็นคิดได้ว่า ความโกรธเยี่ยงนั้นไม่ควรจะ
มีมาเยี่ยมกรายของชนชั้นสมอง—ปัญญาชน
ก็ออกอย่างนี้หากผมเป็นผู้หญิง ผมคงอตรัก

อดสนใจชายหนุ่ม อย่างที่ผมกำลังเป็นอยู่
เสียไม่ได้ แต่ผมเป็นคนอากัปกิริยาที่จะหาสาว
ตาแหลมสักคนก็ไม่มี ในอันที่จะมองเห็น
ความหล่อเหลาอย่างวาววไรของผมนั้น แม้
นึกเองก็เกิด !

เมื่อวันวานนี้เอง (อันหมายถึงว่านึกเป็น
สาวเต็มตัว และย่อมหมายถึงต่อไปอีกว่า
ผมได้ยอมรับและหมายมั่นให้นิดเป็นคู่ชีวิต
ของผมเป็นการแน่นอนแล้ว) ผมก็ได้รับ
ความชอกช้ำอีกเป็นครั้งที่สาม แม้ผมส่ง
ข่าวมาบอกว่า นิดได้ดับความรัก ความหวัง
ดีของแม่ของเธอ (รวมทั้งของแม่ของผม)
 และได้ขี้หัวใจรักอันเพ็งจะหายชอกช้ำและ
หัวใจรักที่มุ่งมั่นสัจย์ชื่อของผม ที่มีต่อเธอ
คนเดียวนั้นให้แหลกสลายมลายลง โดยการ
หนีตาม “หนุ่มกรุงเทพ” เข้าเมืองหลวง
เสียแล้ว

**นิด! สาวน้อยผู้บูชาความรัก และไม่
ยอมแพ้สังคม**

เธอทำให้แม่ของเธอเสียใจ รวดร้าว และ
เจ็บช้ำในความไม่รักดีของลูกสาว และเสีย
หน้า เสียศักดิ์ศรีอย่างเกินที่จะเอื้อนเอ่ยแก้
ไขได้ ในคำนิทาของชาวบ้านปากหมา
พรรคนั้น—ในข้อที่ว่า เห็นกระเป๋ารถเมล์
ดีกว่าหนุ่มปัญญาชนผู้มีมาดงาม และ-

อนาคตไกลอาจถึงชั้นอธิบดี (หากมีเส้น)

เธอทำให้แม่ของผมเข้าใจ และก่อความเกลียดชังต่อกรุงเทพฯ เมืองหลวงมากมายยิ่งขึ้นเป็นเท่าทวีคูณในข้อที่ว่า นอกจากกรุงเทพฯ จะมีสาวสวย ที่คอยบั่นทอนกำลังใจของชาติโดยการ “ไล้จับ” หนุ่มลูกทุ่งผู้มาศึกษาหาความรู้เพื่อสร้างสมบุญญา ให้เสื่อมเสียโดยการสร้างลูกแทนแล้ว กรุงเทพฯ ยังส่งไอหนุ่มรูปงามมา “งาบ” พลับพลึงบ้านนาอันเป็นที่หมายมั่น ของคนบางเคียวกันไปเสียอีก ทำนายได้ว่า แม่ผมคงชอบเพลง “อย่าไปเลยบางกอก” มากขึ้นอีกจนสุดหัวใจ และสำหรับผม เธอได้สร้างความอดสู เจ็บแสบให้อย่างมากมายเกินจะพรรณา คิดดูเถิดครับ เธอเป็นคนตีความรักความหวังครั้งที่สองของผม ถึงจะโดยที่เธอเองไม่รับรู้ก็เถิด แต่ผมก็ได้ออกหักไปโดยเรียบร้อยแล้ว จนเมื่อผมหันมาสนใจไฝ่รักเธออย่างจริงจัง และวาดความฝัน ความหวัง วาดวิมานอันสวยงามหรรษา ชายหนุ่มมหา-

วิทยาลัยกับเด็ก ม. สี จนวิมานนั้นเกือบเป็นความจริงอยู่รอมร่อ เธอก็เหมือนจะตามมาเหยียบหัวใจผมอีกเป็นครั้งที่สอง ที่ได้ฟังวิมานอันสุดงามเฉกนั้น ในชั่วพริบตาเดียวและคราวนี้จะว่าเธอไม่รับรู้ก็เหลือเชื่อเสียแล้ว เปรียบได้อย่างว่าผมได้ปลุกต้นรักต้นที่สอง พอต้นรักหนึ่งงอกออกมาได้สักกิบ เธอก็เอื้อมมือมาเด็ดยอด จนเหลือแค่ต้นโถ่ ๆ แต่ต้นรักอันอาภัพนั้นยังอดสำทแตกตาข้าง พอจะงอกเงยออกมาเป็นใบ เธอก็เอาน้ำร้อนมาราดเสียทั้งต้น อีกครั้งหนึ่งครั้งนี้..ตายจริง ๆ!! ช่างเหมือนฟ้าได้สร้างสม เธอมาเป็นคู่อาฆาตผมโดยตรงเสียเหลือเกิน

ใคร ๆ..

ถูกละครับใคร ๆ รวมทั้งผองคุณ—ผมก็คิดเช่นนั้น ย่อมเห็นได้อย่างชัดแจ้งว่า นิติ—สาวน้อยผู้บูชาความรัก ได้ทำลายกฎอันดีของสังคม สมควรแก่การได้รับการถูกละ

และสมควรอย่างยิ่ง และอย่างโต้แย้งไม่ได้
ต่อการที่จะถูกนิยาม เป็นอาหารปากที่ผู้
พูดและผู้ฟังได้รับรสแห่งความสุขสันต์อย่าง
เยี่ยมยอด หากได้คำเธอ หรืออย่างน้อยก็
ก่อนขอเธอแม้สักคำก็คงสิ้นกำหนด จะหา

ใครสักคนบ้าง—จนแม้แต่เจ้าเด็กกระเปาะด
ตัวการนั้นก็เกิด (หากมันไม่รักเธอจริง) ที่
จะเห็นใจเธออย่างจริงจัง หรือเพียงแค่
เศษสงสาร
และแม้แต่คุณเองก็เกิด จริงไหม?

คราวนี้ผมก็คงไม่ต้องสงสัยต่อไปอีกว่า คนที่รักด้วยสมอง และคนที่รักด้วยหัวใจนั้น
ใคร หญิงหรือชาย? แต่ผมกลับมีคำถามที่เกิดขึ้นใหม่—จากสิ่งที่นิคได้รับ และผมได้
รู้เห็นว่า คนที่รักใครด้วยหัวใจแต่หาก “ไม่ถูกต้อง” ของสังคมนั้น เป็นความผิดด้วย
หรือ?

รติ รัตติกาล

เผยแพร่ผลงานด้านร้อยกรองของชาวทุ่งบางเขนทั้งอดีตและปัจจุบัน จัดทำในรูปแบบขนาดกระทัดรัด
กระดาษปอนด์งามทรู ภาพประกอบพราวแพรว รวมงานนักกลอน ๑๕ คน ผลงานกว่า ๑๕๐ ชิ้น
มอบก้านัลแด่ท่านผู้อ่านที่รัก ก่อนพุดคจิกายนจะสิ้น อดใจรอคอยอีกสักนิด แล้วท่านจะได้ของขวัญ
ปีใหม่ที่ถูกใจผู้รับ
